

Tochtjes

Schrappen is mooi

Een zwerk vol aardse en onaardse verhalen

Dagdromen

Loyaal

Het mysterie van Water

Schrappen is mooi

Schrappen is mooi

Schrappen is mooi

Beth Wheter

Beth Wheter

Een zwerk vol aardse en onaardse verhalen

Uitgeverij Die Esbron (de uitgeverij met lef)

Dit voorproefje van *Een zwerk vol aardse en onaardse verhalen* is een fragment uit de pdf-versie met fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De 'kneedbare' epub-versie van dit boek heeft een witte achtergrond.

ISBN pdf: 978-90-79617-28-9

ISBN epub: 978-90-79617-38-8

© 2013 Uitgeverij Die Esbron, B. Wheter en W.H. Esser.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp βWheter en Benick Broess.

NUR 303

LOYAAL

“Hein, ik heb eindelijk weer een superverhaal voor Prul. Ik weet het zeker,” claimt Pierre.

Hij kijkt zichtbaar gespannen in de richting waar het nieuws gehoord moet worden. Zowel het bericht als zijn blik botsen tegen de hoge rugzijde van de luxueuze draaistoel waarachter zijn chef ergens zit. Zelf staat hij voor een vrijwel leeg bureaublad, dat zich als een verlaten vlakte tussen hem en de rugzijde van de fauteuil uitstrekt. Met de lippen stijf opeen geklemd, wacht hij een reactie af.

Op de draaizetel bevindt zich Hein Vermeiden, hoofdredacteur van het weekblad Prul. In gepeins verzonken staart hij uit het raam. Seconden lang lijkt het of hij Pierre niet heeft gehoord. Met direct in zijn blikveld zwevend zijn met de vingertoppen tegen elkaar leunende handen, oogt hij als een door een zondvloed zorgen gekweld man.

Met een plotse ruk draait hij de stoel een halve slag om de as. Het geeft hem heel even het gevoel dat de wereld om hem draait. Dit overkomt hem vaker hier. Met zijn handen omklauwt hij met een harde klap de rand van het bureaublad, en neemt de houding van een hongerige gier aan. Vanachter zijn tot spleetjes vernauwde oogleden loert hij naar de man die hij nog niet eens zolang geleden als zijn beste sterreporter beschouwde.

Onder de indruk van Pierre's prestaties had Hein hem ongeveer een half jaar terug tot redacteur benoemd. Achteraf bleek dat niet zo'n goede beslissing, want sindsdien was er van zijn hand geen enkel sappig verhaal meer in Prul verschenen. In de afgelopen maanden had dat tot een aanzienlijke verkoopsdaling van het aantal losse nummers geleid, en bijgevolg een forse daling van de omzet. Twee weken geleden had de hoofddirectie van het concern waaronder zij vallen hem daarom flink de duimschroeven aangedraaid.

Hein nam op zijn beurt Pierre in een wurggreep, en stelde hem een ultimatum. Als hij niet binnen een maand met een superverhaal kwam, kon hij over een half jaar het einde van zijn jaarlijks te verlengen contract tegemoet zien. Hein vond het zonde dat het zo moest. Nooit had hij gedacht hem eens een ultimatum te moeten stellen. Pierre was een prima leerling, en altijd spreekwoordelijk loyaal.

In het allereerste begin dat Pierre bij Prul werkte, had hij nog weleens last gehad van iets dat op gewetensonrust leek. Hein leerde hem dat snel af, door hem ervan te overtuigen dat in de nieuwsgaring waaraan zij deden je niemand hoefde te sparen. Sterker nog, je mocht zelfs niemand sparen. Het publiek had recht op informatie over alle aspecten van het leven van bekende persoonlijkheden. De hoogglans ervan kwam in andere media voldoende aan bod. Zij moesten met hun blad de keerzijde van al dat geschitter openbaren. Niet alles in dat wereldje is zo stralend als het dikwijls lijkt. Ook beroemdheden krijgen uit de schier onuitputtelijke pot met leed een portie toebedeeld.

Als enige van het huidige redactieteam stond Hein jaren geleden aan de wieg van Prul. Hij beschouwde het als zijn kindje. Zijn enige. Hij was er enorm trots op. Samen met de redactieleden uit de begintijd had hij lang over de naamgeving van het tijdschrift nagedacht. Aanvankelijk wilden ze het de naam Privé Ultra-intiem geven. Maar marktonderzoek wees uit dat lezers dat te lang zouden vinden. Ze kortten het toen in tot Privé Ultiem. Echter, ook dat werd te lang gevonden. Men kromp het uiteindelijk in tot de beide eerste letters van elk woord.

Hein vond dat ze met Prul een belangrijke, sociale functie in de maatschappij vervulden. Immers, het besef dat ze niet de enige waren met privéproblemen gaf mensen steun in het dagelijkse leven. De doorgaans uitstekende verkoopcijfers van hun blad en gelijkgerichte bladen bewezen dat er grote behoefte was aan zulk soort informatie. Dat het redactieteam met dat humane werk veel geld verdiende, vond hij terecht. De soms bijtende kritiek op tijdschriften als het hunne, be-

schouwde hij als afgunst. Doorgaans stond die afkeuring in bladen die van het publiek beduidend minder belangstelling kregen. Echter, voor Prul was de kooplust de afgelopen maanden helaas flink geslonken. In de stapels onverkochte nummers zat domweg veel te weinig leed geperst. Hein zat bomvol zorgen over het wegblijven van een sappig verhaal, en de lovende woorden die hij na een lucratieve knaller van zijn bazen kreeg.

Maar er was meer dat wegbleef. Iets dat hij hard nodig had om echt goed te kunnen functioneren. Dat gemis was de genotvolle, lichamelijke extase die hij altijd na een knaller kreeg. Soms kwam die al als het verhaal vers van de pers in Prul stond afgedrukt en hij het teruglas. Vaker kreeg hij het wanneer er na publicatie kritiek over hen werd uitgestort. Vrijwel altijd kreeg hij dan een orgasme.

Echter, dat is alweer maanden geleden voor het laatst geweest. Bol van de opgekropte spanningen is zijn eerste reactie op het stemgeluid van Pierre daardoor agressief. De betekenis van het nieuwtje is duidelijk nog niet volledig tot hem doorgedrongen.

“Wat zei je?” krijst de gier.

Alsof hij die drie woorden wil achtervolgen, schiet met een ruk de kop van het aasdier naar voren. Pierre deinst terug, en zendt struikelend over zijn woorden en benen de mededeling voor de tweede keer in de richting van de vogel. Maar halverwege de herhaling wordt hij onderbroken. Zijn eerder verzonden bericht blijkt toch de trommelvliezen van Hein te hebben getroffen. Het zintuig heeft alleen wat tijd genomen met het doorgeven ervan naar de hersenen om begrepen te kunnen worden.

“Aha,” krast de gier, en vervolgt door een schijnbaar afnemende honger milder gestemd, “Prima, begin er maar gauw aan. Het wordt de hoogste tijd dat er in Prul weer eens een echte knaller komt.”

“Ja, maar ik wil je iets vragen. Kijk, ik ben er zeker van dat het een knaller gaat worden. Maar ik zit nogal in mijn maag

met de hoofdrolspeler van het verhaal. Ik weet namelijk niet zeker of we hem voor Prul kunnen gebruiken.”

Na een begin van ontspanning, verkrampt alles weer in het lijf van Hein. Wantrouwend kijkt hij naar Pierre. In geen jaren is hij meer bij hem aangekomen met twijfels over een hoofdrolspeler in een van hun artikelen. Zou hij verslapt zijn in het afgelopen half jaar van zijn redacteurschap? De promotie van zijn beste sterreporter zal hij zichzelf nooit vergeven. Wat een verspilling van talent! Door zijn brein flitsen enkele knallers die eens uit de nietsontziende pen van Pierre waren gevloeid.

Zo herinnert hij zich de enorme verkoopcijfers die ze twee jaar terug behaalden met een superverhaal. Er was zoveel vraag naar de editie waarin dat stond, dat ze voor het eerst in de geschiedenis van Prul tot een herdruk moesten besluiten. Ze hadden een bekende acteur naakt in zijn tuin gefotografeerd. Op zich was die lijfelijke staat niet opzienbarend. Op tv, in films, en in tijdschriften was hij vaker geheel ontkleed te zien geweest. Echter, een gelukkig toeval bracht hen de sensatie van dat jaar.

Toen hun doelwit getergd de fotograaf probeerde te verjagen, struikelde hij, en viel bovenop zijn slapende hond. Dit moment werd genadeloos door de fotocamera vastgelegd, en bleek goudwaard. Ongewild droeg de ster zelf de titel van het verhaal aan toen hij woedend *'Sodemieter op!'* naar zijn belagers schreeuwde. Zo ontstond het geruchtmakende, door een serie foto's onweerlegbaar ondersteunde verhaal met de kop, *acteur bedrijft sodomie met zijn hond*.

Een ander succesverhaal, met eveneens een herdruk, was het interview met een kardinaal. Pierre schroomde daarbij niet om vragen te stellen over zijn seksuele leven. Natuurlijk ontweek de man, vroom laverend, een rechtstreeks antwoord op die vragen. Maar Pierre wist uit zijn op tape vastgelegde uitspraken te destilleren dat de kardinaal *hét* met God deed. Vakkundig zorgde Pierre ervoor dat nergens in de tekst stond uitgelegd wat met *hét* werd bedoeld. Maar het verhaal zat zo

smeuïg in elkaar, dat met *hét* dat bedoeld werd wat iedereen graag wilde lezen.

Hein kan met gemak nog een rits verhalen opdissen waarin vorsten, politici en andere bekende figuren met hun privébeslommeringen aan de omzet van Prul hadden bijgedragen. Het waren stuk voor stuk kunstwerken van Pierre, waarbij hij niet werd gehinderd door onnodige twijfels. Nu is dat kennelijk wel het geval. Wat moet hij daarmee? Meer nog dan anders krijgt hij het gevoel dat alle zorgen van de wereld op hem rusten.

Plotseling herinnert hij zich lessen van een management-cursus die hij een tijdje terug heeft gevolgd. Wetenschappelijk verantwoord is hem toen een motivatietechniek bijgebracht om ondergeschikten op het juiste spoor te zetten.

“Luister eens Pierre,” begint hij op zachte toon.

Zijn houding heeft als bij toverslag iets vaderlijks.

“Als jij zegt dat het een knaller wordt, geloof ik je op je woord. Je hebt in het verleden vaker bewezen dat als jij er zeker van was, het inderdaad een knaller werd.”

Hij pauzeert even. Met zijn vingers roffelt hij op het bureaublad. Dit doet hij altijd als hij op het punt staat een gewichtige beslissing te nemen.

“Zoals je weet Pierre, ga ik morgen drie weken met vakantie naar Noorwegen. Ik zal iedereen laten weten dat gedurende mijn afwezigheid jij de eindredactie zal voeren voor de edities die in de komende weken uitgebracht gaan worden. Je mag daarvoor mijn werkkamer gebruiken. Het superverhaal kan je opmaken als jou het beste lijkt. Dat komt wel goed. Ik weet het zeker.”

Getooid met een glimlach laat Hein zich in zijn stoel achterover zakken. Hij is ervan overtuigd dat hij de motivatietechniek goed heeft uitgevoerd. Onverhoeds staat hij met een luide onverstaanbare kreet op, en strekt zijn ledematen en romp. Het lijkt alsof alle onderdelen van zijn lijf in één enkele klap zijn bevroren. De draaistoel, gelanceerd door een forse tik van de achterkant van zijn benen, rolt naar de raam-

partij achter hem. Daar komt die met een harde klap tot stilstand, maar dit lijkt hij niet te merken.

“Wat zijn de drie formules voor ons succes?” blaft hij gelijk een legercommandant naar zijn totaal verbouwvereerde redacteur.

Alsof hij met die paar woorden op een knop heeft gedrukt, bevriest ook Pierre terstond van top tot teen.

“Nummer één!” brult Hein, “Hoe behandelen wij hoofdrolspelers in onze verhalen?”

“Zonder aanzien des persoon. Iedereen is bruikbaar!” krijgt Pierre terug.

“Nummer twee, wat doen we met halve waarheden?”

“Die ronden we naar boven af tot hele waarheden!”

“Nummer drie,” besluit Hein, “Wat doen we met waarheden die onder halve waarheden liggen?”

“Die vullen we aan met algemene waarheden tot halve, en ronden deze ook naar boven af!” schalt Pierre.

Gelukkig hij weet het nog. Een rilling van genot gaat door Heins lichaam. Alles zal weer als vanouds worden. Hij voelt het. Met een zucht gaat hij zitten.

Er volgt een doffe klap. Pas als hij zijn benen boven zich in de lucht ziet spartelen, beseft hij dat hij op de vloer ligt, en herinnert hij zich dat zijn stoel er zo-even vandoor is gegaan. Snel krabbelt hij overeind en steekt grijnzend zijn hoofd boven het bureaublad.

“Oké Pierre, begin maar gauw, en vergeet niet het nummer waarin de knaller komt te staan naar mijn vakantieadres in Noorwegen te sturen.”

Het tempo waarin de rolwisselingen van Hein zich hebben afgespeeld, van gier, via een vader en legercommandant naar uiteindelijk zoiets als een dwaas, lijkt Pierre totaal te hebben verward. Zelfs geen glimlach kan eraf als Hein met zijn rug de vloer treft. Met een: *‘Prettige vakantie Hein,’* verlaat hij de werkkamer.

Op zijn knieën wacht Hein tot Pierre de deur achter zich heeft dichtgetrokken. Pas dan richt hij zich weer op. Een

vochtplek bij zijn gulp toont, dat hij na maanden eindelijk weer eens zijn opgekropte spanningen heeft kunnen lozen.

Ruim twee weken later zit Hein met een halfvol glas in zijn hand en wazige blik in zijn ogen aan een tafeltje in zijn hotelkamer. Bijna ongemerkt tikt de tijd hem door zijn vakantie heen. Hij heeft het weer erg druk gehad. Na afloop van elke vakantie vertelt hij zijn medewerkers, dat een vakantie voor hem eigenlijk geen vakantie is. Hij gebruikt die altijd voor het leggen van nieuwe contacten.

Omdat de wijzers van zijn horloge zich aan de bovenkant van de metalen behuizing hebben verzameld, vermoedt hij dat het middernacht is. Maar het kan ook twaalf uur tussen de middag zijn. Hier in het hoge Noorden van Noorwegen weet je dat na het verzwelgen van meerdere glazen rum in de zomermaanden niet meer zo precies.

Vandaag zit hij alweer met zijn derde gast te praten. Onvermoeibaar verhaalt hij in willekeurige volgorde over zijn levenservaringen en de successen van Prul. Als hij daarmee klaar is, begint hij er vragen over te stellen. Aan elke gast dezelfde. Hoewel zijn tong merkbaar moeite heeft om de woorden te vormen, lijken zijn gasten het prima te verstaan, want ze zeggen er niets van.

“Waarom mijdt iedereen een intieme relatie met mij, of lijkt dat maar zo? Heb ik mijn naam als succesvol hoofdredacteur van een succesvol weekblad misschien tegen? Of is iedereen bang voor mij? Maar waarom dan?”

Hij neemt een slok uit het glas, wat een antwoord naar boven doet drijven.

“Zouden ze het soms niet leuk vinden, dat ik in beginsel alles wat mij wordt verteld voor Prul gebruik?”

Vrijwel meteen tuit hij zijn lippen en schudt het hoofd.

“Nee. Wie vindt het nou niet leuk om in een krant of tijdschrift genoemd te worden? Maar wat is het dan wel wat zo tegenzit? Ik heb al *tig* keer serieus geprobeerd om met iemand samen te leven. Maar elke keer liep het mis... En nog snel ook.”

Zijn monoloog stukt even als een harde boer, direct gevolgd door een forse hik, zich door zijn keel naar buiten wringt.

“Behalve doordeweeks op de redactie ben ik verder eigenlijk best eenzaam. Ook als ik op vakantie ga. Weet jij misschien waarom niemand samen met mij op vakantie wil? Zo heel veel vraag ik daar toch niet mee?”

Een beetje bedroefd brengt Hein een toast uit op zijn geduldig luisterende gast, die hem glazig aanstaart. Jammer dat ook deze, de zoveelste alweer vandaag, hem geen antwoord op zijn vragen geeft. Ontstemd over het voortdurende geworstel van zijn tong en stilzwijgen van zijn tafelgenoot neemt hij een slok. Hij moet de antwoorden op lastige levensvragen altijd zelf geven! Zijn vakantiecontacten geven hem er in ieder geval nooit antwoord op. De enig hoorbare reactie die hij van ze ontvangt, is ‘plop’ als hij hen ontkurkt, en ‘gloeg, gloeg, gloeg’ wanneer hij zijn glas met hen vult. Gelukkig kunnen ze allemaal prima luisteren, en spreken ze hem nooit tegen.

Moeizaam manoeuvreert Hein met zijn ene hand het heftig schokkende glas naar het tafelblad, terwijl hij met de andere veegbewegingen voor zijn ogen maakt. Het wordt alsmaar waziger in de kamer. Hierdoor lukt het slechts zelden het natte glas twee keer op dezelfde plek te laten landen. Met het verstrijken van de tijd heeft dat talrijke vochtkringen op het tafelkleed gegeven. Ditmaal mist hij het kleed zelfs totaal en print het glas een verse, natte cirkel op een stapeltje post dat op tafel ligt. Hij kijkt er een poosje naar, en vraagt zich verbaasd af waar dat vandaan komt.

Opeens weet hij het weer. Tegelijk met zijn derde gast bracht de kelner ook zijn post. Er zat een grote, per expresse verstuurde enveloppe tussen. Hij herkende die direct, en wist dat daarin het nummer van Prul zat waarop hij al dagen vol ongeduld zat te wachten. Om het spannend te maken, liet hij de enveloppe nog even dicht. Hij had alle tijd. Het was tenslotte vakantie. Lezen kon hij het wanneer het hem het beste uitkwam. Maar door al dat gepraat was hij de komst van het blad helemaal vergeten.

Met een ruk grist hij de enveloppe uit de stapel. Een deel van de post valt daardoor op de grond, maar dat kan hem niet schelen. Het duurt even voor hij de weerstand van het verpakkingsmateriaal weet te breken. Een rilling van genot gaat door hem heen als hij het tijdschrift in handen heeft. Ondanks de nogal onscherp ogende letters, haalt hij uit de blikvangende titels van hoofdartikelen op het voorblad meteen de knaller van Pierre.

Hoofdredacteur bekend blad pleegt ontucht met jongens

Hein bezwijmt bijna van plezier. Eindelijk een sappig verhaal over een van zijn irritante collega's. Hierop wacht hij al jaren. Hij herinnert zich Pierre's twijfel over het gebruiken van deze hoofdrolspeler in Prul. Hij maakte zich natuurlijk zorgen over de reacties die ze uit de hoek van die ellendeling kunnen verwachten. Heel begrijpelijk, want gezien zijn kwalijke handelingen kunnen die weleens zeer fel zijn. Straks Pierre bellen en hem moed inspreken. Zelf hoopt hij vurig op een felle reactie. In het robbertje bek- en penvechten dat erna meestal volgt, heeft hij juist veel zin.

Hij zoekt Pierre's artikel op, en begint te lezen. Dit gaat erg moeizaam, omdat de letters binnenin het blad nog onscherp zijn dan op de voorzijde. Eerst vindt hij dat jammer. Maar naarmate hij in het verhaal verder komt, begint hij zich over de slechte drukwaliteit te ergeren. Dat kan veel beter, weet hij. Zeker aan een artikel als dit had men bij de drukker optimaal aandacht moeten schenken. Veel van zijn leesplezier wordt erdoor vergald. Met het naderen van het einde van het verhaal gaat het lezen nog moeilijker, omdat de letters er zo onscherp zijn dat ze schijnen te bewegen.

Ondanks dit schoonheidsfoutje lijkt de meesterhand van Pierre gelukkig weer helemaal terug. Het verhaal is perfect opgebouwd. Een rustig begin met een relaas over hoe men bij toeval achter de feiten kwam, en hierna de spanning opbouwen door die geleidelijk uit de doeken te doen. Ditmaal heeft Pierre het wel erg spannend gemaakt, door een alles

onthullend fotografisch verslag op de laatste pagina van het verhaal af te drukken. Daar staat ook pas de naam van de rotzak. Een fotostripverhaal als climax! Wat een schitterend idee! Hein voelt hoe bij het naderen van dat hoogtepunt het bij zijn gulp begint op te bollen.

Omdat hij op de laatste bladzijde de naam van de schoft niet snel genoeg kan vinden, begint hij met de fotoreportage. Op de eerste foto ziet hij een man van middelbare leeftijd met twee jongetjes op een grasveld spelen. Niets bijzonders. Op mooie dagen zie je zoiets in alle parken.

Het tafereeltje is gesitueerd in een bosrijk gebied met op de achtergrond een meertje. Ook is nog net op de rechterkant van de foto een deel van een blokhut te zien. Even denkt hij dat hij de omgeving kent. Maar vrijwel meteen zet hij die gedachte weer opzij. De foto lijkt gewoon heel erg veel op plaatjes in brochures van doevakanties in de natuur. En die komen allemaal overeen.

Op de tweede foto neemt de man de jongetjes bij de hand. Op de derde lopen ze alle drie in de richting van de blokhut. Met precies in het midden de blokhut is op de vierde foto alleen de omgeving te zien. Die opname is vanzelfsprekend bedoeld om het tijdsverloop uit te beelden, dat er achter het gebouwtje iets naars gebeurt. Geniaal!

Extra vergroot is de vijfde en laatste foto. Daarop is duidelijk te zien hoe de man zich achter de hut als een beest heeft gedragen. Vanuit de richting van de hut lopen de twee jongetjes huilend voor het monster uit, terwijl ze met pijnlijke gezichten de handen op hun achterwerk houden. Hun achtervolger heeft goed zichtbaar een forse vochtplek bij zijn gulp. De rotschoft...

Onbetwistbaar bevestigen de foto's nog eens alles wat in het verhaal staat. Je hoeft dat niet eens te lezen. Die ploert zal vast voor het gerecht komen. Dank zij de foto's is een veroordeling tot een langdurige gevangenisstraf zo goed als zeker. Dit artikel bewijst voor de zoveelste keer hoe belangrijk de sociale functie van hun blad in de samenleving is. Waarom dan toch altijd weer die nare kritieken? Hein krijgt

een brok in zijn keel en voelt zijn ogen rap vochtig worden, maar hij vermant zich.

Nu alleen nog de naam van die zak. Hein wuift met zijn handen voor zijn ogen, om de sluiers te verwijderen die tekst en foto's wazig maken. De man op de foto's komt hem bekend voor, maar hij kan niet zo gauw op zijn naam komen. Dit hoeft ook niet, want die moet ergens op deze bladzijde staan. Waarom heeft Pierre die zo verstopt? Is dat niet een beetje teveel van het goede?... Wacht, daar staat iets, helemaal onderaan, in grote vet gedrukte letters.

HEIN VERMEIDEN, hoofdredacteur van Prul

Met een zucht laat Hein het tijdschrift op zijn schoot zakken. Die vent? Wie had dat ooit van hem gedacht? Nu kan hij ook de naam bij het gezicht op de foto's plaatsen. Inderdaad dat is hem... Hij weet nu alles... Hoewel?...

Iets in hem zegt, dat hij nog wat heeft gemist. Hij kijkt nog eens naar de foto's,... de onscherpe tekst,... de naam,... en springt op. Verdomme!... Dat is hijzelf!... Onstabiel geworden door wat zijn tafelgenoten hem hebben laten verzwelgen, valt hij onmiddellijk op de vloer.

Het tijdschrift vliegt uit zijn hand, fladdert met alle bladzijden uitgeslagen paniekerig een stukje door de lucht, en stort neer in een volle prullenbak. Ogenschijnlijk geschrokken, met de pagina's wanordelijk naar alle kanten gespreid, lijkt het blad aldaar over de rand te gluren naar wat er verder gaat gebeuren.

Het duurt een poosje voor Hein weer weet waar hij is. Waarom hij op de grond ligt, is hem niet duidelijk. Maar hij maakt van de gelegenheid gebruik zijn geheugen te raadplegen, om na te gaan waar en wanneer de foto's genomen kunnen zijn. Dit lukt.

(Tot hier een stuk uit een van aardse verhalen uit de bundel)

Onze titels met tussen haakjes jaartallen waarin de papieren en elektronische versies (p-boeken/e-boeken) uitkwamen.

Het meer van herinneringen (2008/2013)

Wensdroom (2008/2013)

De belofte aan mijn kleine (2009/2013)

Terugblikken in de toekomst (2009/2013)

Oproep voor massale ongehoorzaamheid (2010/2013)

Familierimpeling (2010/2013)

Orchideevlinders (2011/2013)

Een zwerk vol aardse en onaardse verhalen (2011/2013)

Beslisbomen met lef (2013/2013)

Alle negen boeken zijn volkomen op zichzelf staande werken, maar ze zijn met elkaar verbonden door gedurfd andere visies op wezenlijke aspecten in het leven van alledag.

De pdf-e-boeken van alle titels hebben een fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De 'kneedbare' epub-e-boeken hebben een witte achtergrond.